

דיאלה אשכוזי איזון חוזר

עולי בדיה"מ יסתדרו היטב בבאלגן הישראלי כששאלו אינו עוזר לקבלם הם יודים עם להסתדר עם שלטון מרובה תחנות, רובי סתירות, לשיא בין השורות כבדי לא ליפול בין הכסאות דק 6% מ-170,000 ש' הגיעו בתחילת שנות ה-70 ירדו מן הערץ. המתקשים להסתגל הם רווקי העולים הי אמריקאים. בארה"ב מילה את מילה. רק צריך לדעת להפוך במרדף, לקרוא את התראות. בלי הודאות ברורות, אגודים וחברי אגודים, 50% מעולי ארה"ב חוזרים לגולה.

הדיוקים הוא הקורבן האמיתי של שני תיים אינתיפאדה. ב-1987 פחות מ-20% מהיהודים צידרו כסטנספר ב-1988 41% לא שללו אותו. מזה 12 חודשים איש לא מעז לברוק תוצאות.

עקבות הסרט "שם נרדף": אמרה פעם יהודים אוריי. "אי אפשר להתייחס לשואה כמונחים אמנותיים. השואה יכולה להיות רק הדבר בעצמו". אכן, נסיון לשקף חוויה כה טראומטית עלול להסתיים בכנף ליוציה. אני סבורה שהמודדות עם החומר היא הכרחית למרות שלא כל הנסיונות הם מרשימים וחוקים כמו "שם נרדף", "גטו", "ואפר ועשן". כתב הפרופסור לפילוסופיה מהווארד, אלפרד ויטהאר המנוח: "אם נות היא הטבעת מגמתיות על חוויות". יצירה אמנותית ישראלית נאמנה לעצמה, חייבת להתייחס לחוויה האנושית על כל גוונים, כולל רחף הרשע, יצר הרס והשני אה — ולא רק כמונחים אוניברסליים. עם כל הקושי שדברך, לא לייצג את השואה כאמנות, מהווה מעין הכחשה לקיומה כחוויה מרכזית בעלת משמעות לגבינו כי יהודים וכבני אדם. ברדף השלילי, כראי לזכור שבי-1985, בשבוע מביקור בגרמניה, העיר יורק קניוק שהספרות המערב גרמנית היא "יהודנית". סופרים כותבים על מה שמייסר אותם. יהודים לא בוועים בנשמת תיהם של הסופרים הגרמנים.

את זכות הצעקה, גם כשואה מקוממת, איך לפסול על ידי תחילתה פסולה של רשות השידור. הציבור בארץ מספיק בוגר להתי מודד עם שירי המחאה, גם אם הם שקרניים ומעוררים שאטנפשו. מי שסבור אחרת מוזלזל באינטליגנציה של הציבור ובחוסנה של החברה. הבעיה אינה שידור שירים אלא כאן בארץ, כינינו לבין עצמנו, אלא שימוש פסול בהם, על ידי בעלי כוחות טובות וגם דוגיות: במאי אשתקד, סי היימן ראה ללמד את ג'ון כאאז כיצד למדו נו לקבור אנשים חיים ("יודים ובוכים"). הגברת עם הגיטרה והקול הצלול מוכרת את הסחורה הזאת בכל רחבי תבל, במקור מות שהקהל לא יודע באיזה הקשר נאמרה צעקה המתאה של סי היימן, שם שומעים — שזמרת מחאה ישראלית מקוננת, שבתאריך לא ברור החלה ישראל לקבור אנשים חיים, שפוטו כמשמעי. על העוסקים במילה — סופרים, עיתונאים, זמרים, ואחרים, ללא קשר לדעותיהם, להחריב בשימוש במילים: אנו חייבים לעמוד מאחורי דברינו. אנו אחראים להם אבל אין לנו שליטה עליהם — לא לאיזה ידדים ולא על איזה אוניוים הם גופלים. יש לשמור על זכות הצעקה" אבל יש לזכור ש-אף צעקה אחת לא תשוב לפה ממנו יצאה".

* מתוך שיר של יהודה עמיחי

השמאל במילנו האינתיפאדה

שתי שנות אינתיפאדה הביאו למילנו אנשי השמאל. בהיכנסה לשנה השלישית הם מוצאים עצמם מכולכלי הוהרות וכפולי מחור ייבות.

כמו בכל מלחמה — ואירוע הכולל מאות הרוגים, אלפי פצועים, עשרות אלפי חיילים מעורבים ואפקט תקשורתי ניג'ל הוא אכן מלחמה — נדרשים באופן טבעי שמאלנים כמו לאומיים, לנאמנות מוחלטת למדינתם: להתגייסות מלאה למאמץ המלחמתי, לשאיפה עזה לנצחון ארצם. במלחמה הו כאן, כמו במלחמות שלנו ושל אחרים, אמורים

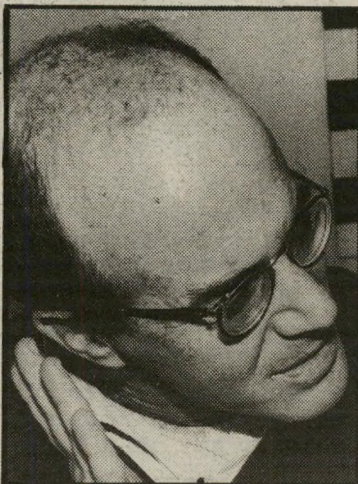
גיל סוסנוב

האזרחים לחזק את ידי החיילים והתקשורת צריכה לעודד את הלוחמים בקו החזית. מפ"מניקים וליכודניקים כאחד חייבים לטי פוח על שכמו של בן השכן שחור משכם, לשלוח חבילה לפלוגה שבמבואות קלקליה. אולם במלחמה הו מוצא עצמו השמאל בצד השני. בתמימות או בדרך רוצים אנשי השמאל כהמשך האינתיפאדה, לא כמוכבן שי צבן ואלוני אינם מעוניינים כשפיכות הדמים שנגרמת ליהודים כרוגמת משפחת מוס ווייס. אולם הם מוצאים עצמם במצב מטרף שבו האינתיפאדה הפכה להיות תיקווחם. אחרי 22 שנה של נסיונות כושלים לשכנע את הציבור שהשטחים הם נטל, שהכיבוש משחית, שאש"ף הוא פרטנר, שכנו תלוי השלום, שנסיה כוללת לביא לשלום: אחרי 22 שנים בהן הוכח שאפשר להתנהל ואפשר לעשות שלום עם מצרים: אפשר לשבת בת"א ועזה והעולם לא רועש, ארה"ב לא לוחצת והפולשתינאים לא מתקוממים: 22 שנים של שלטון ימדיהמערך ושל הליכו, הבהירו לשי מאל שאין תיקווח תהיה שלהם: שאין סיכו לנסיגה כוללת, שאין סיכו למר"ע עם אש"ף, שאין סיכו למדינה פלשתינאית ממערב לירדן.

עד האינתיפאדה לא היתה להם תיקווח. באה האינתיפאדה והביאה תקווח לאש"פי תונים ובית-סאחור, לחמאסי עזה והאחינוס. המרהים מכל הוא שהאינתיפאדה נתנה תיק השמאל בישראל. הפיחה רוח חיים באיריאל של שריד ואורון. ח"כ העבודה רמון זוהל השבוע ככנסת ומכריו בשמחה: "האינתיפאדה שמה קץ לאשלייה שניתן לשלוט לאורך זמן...". לא מפגר אחרי ח"כ שריד, שבאותו דיון מתקשט בנוצות מנצחים ומוכיח את המפסידים שמיר ורבינן. כי את האינתיפאדה הו אי אפשר להפסיק... כן, חברי כנסת ישראליים מאמינים בכל

נפשם שהדרך לשלום עוברת דרך הפטר ישראלי. שהדרך להסדר עוברת דרך המשך האינתיפאדה. המשך האכנים והקללות ונקי בוקי התבערה והרציחות. כאמונה שלמה מאי מינים בקיבוץ גן שמואל שרק המשך האינתיפאדה ישכנע את הציבור העיקש שאין סיכו לדרך הצבאית וצריך לדבר עם האויב. לדבר עם אש"ף. ואם חס ושלום תנוצה האינתיפאדה? הרי תישבר התיוה הו: בחדר של סיעת מפ"ם ככנסת רואים את הסיכו שמאחורי המשך האינתיפאדה. מאי מינים שעכשיו הזמן לשבור את הסטוסקויו, להיפטר מהשטחים, מהנטל, לתת לפלשתינאים חופש. מדינה. ומה יקרה אם תנוט האינתיפאדה? כי הרי אז יאכר הסיכו! חלקים בשמאל לא מעזים לומר את האמת הו. לא מעזים לומר שהם נקלעו למצב בו רק הפטר מדינתם יביא להצלחת האיריאוולוגיה שלהם. מפחדים או אולי לא מבינים את האמת המרה: שהם בצד השני, הם בעד נצחון אויביהם הם.

חלקים בשמאל כבר עברו את מחסום הדי פחד. ישנם המסרבים לשרת ב"שטחים", ישנם המפארים סרבנות מעל דפי העיתון. עמיתים מנציחים בסגידה את "גבורת הנוער הפ"לשתינאי", או את "אם האינתיפאדה" — אשת הרוצה אבו ג'יהאר. אחרות שרות על הריכוז, בנות לחיילים. לא מעודדות את הצעירים שיוצאים להגן על נווה אביבים ורחביה. הנחלת האוניברסיטה העברית מעי ניקה לגטימציה בארץ ובעולם למנהיגי מחבלים, ע"י אירוה רשמי ומתן כימה פומבית. אחרים מוציאים את ריבת הארץ רעה בוואשינגטון ושטוקהולם, מהללים את האינתיפאדה בפאריס ובניירוק. רדי צוקר עוקב כמרגל אחר חילינו, מפשפש כמעשיהם והוקר האם הם נוהגים ב"צלם" אנוש. צוקר ושריד, אלוני וצבן מוציאים ריבת הארץ רעה. מחלישים את ישאל, מרפים את ידי החיילים. מחזקים ידי אויב. מוסיפים שמן למרורה שלא תיגמר. כי היא התיקווח.

רדי צוקר

האינתיפאדה היא התיקווח

בתמימות או בדרך רוצים אנשי השמאל כהמשך האינתיפאדה, לא כמוכבן שי צבן ואלוני אינם מעוניינים כשפיכות הדמים שנגרמת ליהודים כרוגמת משפחת מוס ווייס. אולם הם מוצאים עצמם במצב מטרף שבו האינתיפאדה הפכה להיות תיקווחם. אחרי 22 שנה של נסיונות כושלים לשכנע את הציבור שהשטחים הם נטל, שהכיבוש משחית, שאש"ף הוא פרטנר, שכנו תלוי השלום, שנסיה כוללת לביא לשלום: אחרי 22 שנים בהן הוכח שאפשר להתנהל ואפשר לעשות שלום עם מצרים: אפשר לשבת בת"א ועזה והעולם לא רועש, ארה"ב לא לוחצת והפולשתינאים לא מתקוממים: 22 שנים של שלטון ימדיהמערך ושל הליכו, הבהירו לשי מאל שאין תיקווח תהיה שלהם: שאין סיכו לנסיגה כוללת, שאין סיכו למר"ע עם אש"ף, שאין סיכו למדינה פלשתינאית ממערב לירדן.

אחרינו הבילבול

אני חייל בן עשרים
מן על סדר וגבול
כשב, צוותא" התבר'ה שרים
והם כנראה כבילבול
אני פעמיים נפגעי
אסרו להשיב להם אש
למרות שבקבוק אז חטפתי
איני סרבן כלא שש.

אצלי אין בילבול יש עובדות
בעיני חזיתי דברים
נערה מכוסה בכוויות
ושלושים דקירות סכניים
בעזה ראיתי רעולי-פנים
סביב זקן שנסס בסימטה
בועטים בגופו ומכים
כי המשיך למכור בשביתה

אתה חייל בן עשרים
תפסיק לבלבל עם עובדות
על ילדה ומבול פה שרים
בוא איתנו בפאב לשתות
אנחנו שונאים את שרון
ואת רבין פי כמה וכמה
גיבורינו הם אודי אדיב
ערפאת, ג'יבריל וחואטמה

ראיתי משמחה שרופה
תינוקת ואשה בהריון
ראיתי תלמיד ישיבה
שחוט ודקור בפניו

ופלשתינאי ע"י נוה אילן
דירדך לתהום אוטובוס
"במיסגד אמרו" — כך טען
"על נשים וילדים לא לחוס".

פזמון:

תפסיק לבלבל עם עובדות
ולקלקל לנו את המשקה
אנחנו בפאבים, בצוותא
יודעים באמת מה קורה.

אני רק חייל בן עשרים
עליכם מן על כל גבול
התעוררו חבורה של טפשים
וצאו מתוך הבילבול.

יהודה דרור'

אבי יחיאל, העולם הזה

אמיתי. כי שלום שמבוסס על ויתור כפוי, על ויתור שלאחר הפסד, יהיה שלום שיגרור עוד דרישות ועוד ויתורים. ומי שקיבל בכוח את שכם יבקש גם את יפו. מי שיצליח באינתיפאדה לקבל את ביתלחם ירצה כי אינתיפאדה חדשה לקבל את לוד. מי שיראה בנצרת ובאום-אל-פחם שאינתיפאדה הביאה מדינה פלשתינאית יעשה אינתיפאדה כדרישה לספח את הגליל אליה. גם ברמסק ובכנרת, מי שיראה שניתן לקבל את ישראל באבנים יחליט למחוק את ישראל בטילים. שריד ורמון חייבים להבין אחת ולתמיד שרק נצחון ישראלי יכול להביא לשלום. רק חיוק ההרתעה הישראלית יקרב את הערבים לדרך השלום. רק שבירת האבן הפלשתינאית, ניתוח הנשק הערבי, ישכנעם לבחור בעט, בנייר ובצילינדר דיפלומטיים.